

## PHẦN 6

**B**ữa cơm tối hôm nay dường như không như mọi ngày, Minh Phúc có cảm giác bữa ăn tối nay không bao giờ kết thúc.

Câu chuyện xung quanh bàn ăn chẳng ra sao bởi thói quen độc đoán của bà Thắm. Bà quyết định hết mọi việc trong gia đình... còn Thanh An tìm đủ mọi cách để Minh Phúc chú ý đến cô. Phúc cúi đầu buồn bã, cô cảm thấy chán nản vô cùng. Chỉ vì chiếc đầm Minh Trí mua cho cô, mà mọi việc xảy ra thật khó chịu đối với hai người phụ nữ đang ngồi trước mặt phúc.

Phúc ngán ngẩm nghĩ đến tương lai và cuộc sống luôn luôn là một sự nghiêm khắc lớp lang. Những nghi thức che đậy sự xảo trá của những kẻ ganh tỵ, thù địch giữa những người đàn bà với nhau.

Bây giờ Phúc càng luyện tiếc những bữa cơm vui vẻ ở gia đình, nó náo nhiệt và thân thương vô cùng. Những lời hài hước hóm hỉnh của ba nàng tranh cãi với các con. Cho dù có đầy tiền bạc trong nhà cũng không sao đổi được niềm hạnh phúc ấy của gia đình Phúc.

Giọng nói đầy kiêu căng của Thanh An làm Phúc dứt ra dòng suy nghĩ:

- Anh Thiên Hào dự định tối nay làm gì?

- Này nhé, anh chưa hề có một lời với em. Em vừa từ phòng ra đã nghe anh nói tới gia đình bác Phú, đúng không?

Hào đáp:

- Vâng. Tôi sẽ giới thiệu Minh Phúc với họ.

Thanh An hỏi, giọng thách thức:

- Thế mẹ anh và em có hạnh phúc nằm trong số những người được mời không?

Hào đáp lạnh lùng:

- Điều đó có chứ, nếu cô muốn. Nhưng tôi có ý định đi một mình với Minh Phúc.

Anh Hào ạ! Sao bây giờ anh ích kỷ quá vậy? Chúng tôi ở nhà để làm gì? Đánh bài hay uống rượu?

Minh Trí nhìn em, vội nói ngang với em gái, giọng có phần gay gắt:

- Thanh An! Em quên là vợ chồng Thiên Hào cần phải tiếp xúc với nhiều khách làm ăn chứ. Nhất là Minh Phúc, cần cho mọi người biết cô ấy là vợ của Thiên Hào.

Cô liếc mắt nhìn anh trai, cãi lại:

- Vậy sao? Thế mà em cứ tưởng anh là người đầu tiên quên mất đi điều đó:

Minh Phúc bối rối, đỏ bừng mặt. Cô tự hỏi, có phải Thanh An đã nghĩ xấu cho cô với anh cô ta? Hay cô ta chỉ nói ra câu nói nham hiểm ấy một cách tình cờ?

Thiên Hào nhìn Lam, chấm dứt cuộc cãi vã bằng lời tuyên bố lạnh lùng:

- Tất cả mọi người có thể ngồi cùng xe đi với chúng tôi.

- Nếu con nói vậy, mẹ sẽ cùng đi với con, Thiên Hào. Mẹ cũng muốn đến thăm bác Phú của con.

Hào đáp, giọng hết sức bình thản:

- Được mẹ cứ đi cùng con.

Chuyện tranh cãi vừa xảy ra, Phúc cũng không muốn đi một mình với Hào. Bây giờ cô thấy như voi được gánh nặng.

Bà Thắm đứng lên nói:

- Hãy còn sớm, không việc gì phải vội đi đến đó bây giờ.

Hào gật đầu đáp:

- vâng. Tài xế sẽ đến đón lúc tám giờ mẹ ạ.

Phúc cũng rời khỏi nơi đó, lên lầu tìm hai em. Đèn trong phòng đã tắt nhưng cô nghe rõ tiếng hai đứa em chuyện trò. Cô lên tiếng hỏi:

- Hai em làm gì thế?

- Chúng em không buồn ngủ. Chúng em đang nhắc đến chị và anh Hào.

- Thật thế chứ? Cô vội ôm lấy Như khi vừa bước vào.

Con bé sốt sắng nói:

- Hai chúng em rất sung sướng vì chị lấy anh Hào. Ở đây thật tuyệt.

- Ủ, chị cũng thấy thế.

Minh Trục hỏi:

- Chị có thích ngôi nhà này không?

- Dĩ nhiên là chị thích rồi.

Trục nhìn chị nói:

- Em thì lại nghĩ chị thấy căn nhà này mênh mông quá.

Minh Như nói tiếp:

- Và chị Phúc cũng nghĩ là đang thiếu vắng ba mình. Cả chúng em cũng thấy thiếu ba nữa chị ạ. Chị biết không, em mong có ba ở đây với chúng em biết đường nào...

Phúc hỏi, ánh, mắt buồn rưng rưng lệ:

- Các em không quên được ba phải không?

- Vâng. Không bao giờ quên chị ạ! Chúng em nhắc đến ba luôn.

Phúc xúc động không nói nên lời. Cô siết chặt cả hai em vào lòng, rồi nói:

- Hai em của chị, tất cả mong ước của chị là muốn hai em được sung sướng.

- Thật sự là chúng em thật sung sướng. Cả hai cùng nói.

Cô nhìn các em rồi nói:

- Bây giờ hai em ngủ đi nhé.

- Vâng em và Minh Như đi ngủ đây. Chị cũng ngủ ngon nhé.

Như lại gọi chị hỏi:

- Chị Phúc. Chị lấy anh Hào rồi, chị có còn thời gian chăm sóc cho chúng em không?

- Có chứ! Dù lấy chồng, bao giờ chị cũng săn sóc cho hai em.

Đắp chặn lại cho hai em, Phúc bước ra khỏi phòng, thấy hai em vui vẻ, Phúc hiểu rõ những gì Hào đem đến cho nó.

Cô không bao giờ có thể bày tỏ hết nỗi lòng biết ơn của mình đối với Hào được. Không có anh thì hai đứa em cô phải nương thân ở viện mồ côi rồi cô phải tỏ ra tử tế, ân cần đối với anh cần phải thế.

Rồi Phúc tự hỏi mình phải làm thế nào đây? Đối với Hào, cô có nỗi sợ hãi không thể diễn tả ra được. Con người rất mực tốt bụng, rộng lượng ấy đã gây cho cô nỗi hoang mang thật khó hiểu làm cho cô mù mẫm.

Cô muốn tìm hiểu nguyên do và cố chế ngự nỗi sợ hãi, nhưng không thể được. Cô ân hận vô cùng.

Tất cả sẽ dễ dàng hơn nếu mình lấy một người đàn ông giản dị, chứ không phải là người đàn ông sắc sảo thế này. Tỉ dụ như một người như Minh Trí vậy, sẽ dễ chịu vui vẻ tự nhiên hơn nhiều.

Vừa nghĩ vừa than thở một mình Phúc khẽ thở dài rồi quay bước trở về phòng sửa soạn chải tóc khi vừa gọi khi nãy.

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa phòng, Phúc khẽ nói:

- Mời vào.

Phúc cứ ngỡ là bà nấu bếp gọi mình. Nhưng Thanh An bước vào, cong môi cô lên tiếng:

- Bác Thâm nhờ tôi đến đây và cả tôi cũng muốn đến xem chị đã sửa soạn xong chưa.

- Mẹ chồng tôi có lòng nghĩ đến mà nhắc nhở tôi vô cùng cảm ơn. Thanh An đến đứng tựa vào chiếc bàn trang điểm của Phúc. Cô ta nhìn Phúc một lúc lâu rồi hỏi:

- Chị nghĩ là ở đây chị hạnh phúc chứ?

Phúc đáp:

- Vâng. Tôi hy vọng là như vậy.

An tiếp tục đưa ánh mắt quan sát Phúc. Để trấn tĩnh, Phúc cúi mặt soi gương. Gương in bóng cả hai người và Phúc hết sức kinh ngạc trước sự tương phản của hai hình ảnh trong đó.

An quyết định hỏi những gì cô đã nghĩ từ lâu:

- Chị Minh Phúc! Nếu như tôi hỏi một câu, chị có trả lời tôi không?

Phúc thận trọng lời nói:

- Tất cả còn tùy thuộc vào câu hỏi của cô.

An nhếch môi cười, gằn giọng:

- Chỉ một câu hỏi đơn giản thôi mà. Tôi chỉ muốn biết chị đã có cách gì và làm thế nào? An chột ngừng lời lại.

Phúc ngạc nhiên hỏi:

- Làm cái gì chứ?

An gằn từng tiếng một:

- Để lấy được anh Thiên Hào?

Thái độ vô cùng khiếm nhã của Thanh An làm Phúc sững sờ, cô cảm thấy không thể trả lời được.

Nhưng Phúc không thấy giận An, vì Phúc hiểu An nói thật và không giấu giếm cô ta đã suy nghĩ .

Dĩ nhiên là câu trả lời của Phúc rất quan trọng đối với An, cô ta có thể đau khổ như mọi người nên Minh Phúc bắt đầu thấy thương xót.

Phúc bắt đầu bằng một, câu hỏi, thay vì là một câu trả lời:

- Cô có thật sự yêu Thiên Hào không?

An đáp, giọng gay gắt:

- Thật sự, từ lâu tôi muốn lấy Thiên Hào, cũng như hiện tại lúc này chúng ta đang thành thật nói chuyện với nhau. Tôi vốn tin tưởng, sau cùng rồi tôi cũng sẽ có anh ấy.

- Tôi lấy làm tiếc, Thanh An ạ - Phúc đáp vì không biết nói gì hơn.

Ánh mắt An chiếu vào Phúc dò xét:

- Tôi không sao hiểu được vì lẽ gì Thiên Hào lấy chị, chứ không lấy tôi, chị Phúc ạ... Điều đó làm tôi không phải là người phụ nữ mà anh ấy ước mong và cần có? Một người có mối quan tâm giống như anh, quen biết nhiều người làm ăn và biết đón tiếp họ, tôi am hiểu trong môi trường làm việc của anh. Thế nhưng Thiên Hào lại lấy chị, chị...

Giọng An ngập ngừng không dám thốt ra sợ xúc phạm và lúc ấy, Phúc cũng kết thúc câu chuyện:

- Tôi vốn không phải là nhân vật quan trọng trong cái gia đình này. Cô muốn nói thế chứ gì?

An nhìn Phúc nói:

- Tôi không có ý đó. Nhưng chính tự miệng chị thốt ra lời khiếm nhã đó thôi. Chị hiểu cho.

Phúc gằn giọng:

- Đây chẳng phải là sự khiếm nhã mà tôi nói đúng sự thật. Tôi cũng nói thành thật với cô, tôi cũng không hiểu vì sao Thiên Hào lấy tôi, và nếu có một câu hỏi mà tôi muốn biết lời đáp, thì chính là câu hỏi ấy.

An ngạc nhiên nhìn Phúc thờ dài:

- Đơn giản thôi, vì anh ấy yêu chị.

Phúc định phản đối, nhưng nỗi thâm kín trong lòng buộc cô dừng lại, cô không thể bộc lộ tâm tình của mình với Thanh An.

Phúc đẩy lùi ghế, đứng lên:

- Tôi nghĩ không hiểu sao tôi và cô nói về Hào sau lưng anh ấy. Như thế thật sự không đúng chút nào.

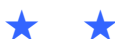
Lời nói của Phúc úp mở với thái độ dịu dàng khiến cho An muốn hiểu ý nghĩa thật sự của nó thế nào cũng được. Cô ta nhìn Phúc với ánh mắt hoài nghi, cô nói với Phúc:

- Có nghĩa là chị không muốn nói chuyện với tôi nữa? Tôi không trách chị, tuy nhiên tôi cũng nói với chị một điều. Chị là người phụ nữ hoàn toàn trái ngược với người phụ nữ thích hợp với Thiên Hào. Tôi tin rằng ở ngôi nhà này chị sẽ chẳng bao giờ có hạnh phúc và tôi cũng tin rằng về sau chị sẽ hối hận vì đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng là đã bằng lòng lấy Thiên Hào.

Dứt lời, An bước ra cửa, không màng nhìn lại. Đặt tay vào nắm cửa An dừng lại một lúc lâu. Rồi không hiểu sao cô ngoảnh mặt lại, lên tiếng nói bóng gió:

- Chị Phúc! Nếu như điều này làm chị vui lòng thì tôi xin nói. Anh Minh Trí, anh trai của tôi luôn nhắc đến tên chị và luôn bảo rằng chị là một người phụ nữ vô cùng tuyệt vời.

Phúc im lặng nhìn cánh cửa khép lại sau lưng An. Cô hết sức kiềm chế, cầm chiếc áo len trên tay, bước ra ngoài. Thiên Hào cùng mọi người đang đứng chờ cô ngoài hành Lang.



🔪ọc xong lá thư Minh Du đến ba lần, Phúc bần khoản lo lắng, cố gắng phân biệt cái thật cái giả. Ngay cả những lời lẽ âu yếm trong thư dành cho Phúc cũng làm cô lo ngại. Dường như Du đang cố che giấu một điều gì đó.

Hôm trước, Phúc đã nghi ngờ. Cô cố nhớ lại những lời trao đổi giữa hai chị em qua điện thoại. Phúc hỏi dự định của Du, thế là cô em đã đưa ra đủ mọi lời lẽ thật mơ hồ, rồi xin lỗi cô để cho Du giải thích vì sao không đến Đà Lạt và còn rí rít nói với Phúc là ở đây cuộc sống thật mới lạ với em, người ta luôn mời em đến nhà, đưa em đi dạo phố, và vừa tí rồi, em cũng được đi xem phim.

- Đi với ai chứ?

Qua điện thoại, Minh Du đáp lời với Phúc thật mơ hồ:

- Em đi với bạn bè của Thái Hoà. Chị không biết họ đâu.

Về sau này, Phúc biết Minh Du cố tình lấp lửng để giấu cô Minh Du viết cho cô sau lần nói chuyện qua điện thoại, và Du bảo với cô là không thể nào nói được ngay ra lúc này. Nhưng không một câu giải thích nào của Minh Du có giá trị để Phúc tin tưởng được. Thế nghĩa là sao chứ? Phúc suy tư, âu lo lắm nhảm tự trách mình đã không cùng Thiên Hào đến Nha Trang gặp Du, hay không Du phải đến Đà Lạt với mình.

Chị em xa nhau không bao lâu, thế mà Phúc cảm thấy thời gian dài như vô tận. Mặc dù mọi điều cô đã rõ về em gái mình. Đối với Minh Du, nó có thể quên tất cả chị em Phúc không? Sao nó không sáng suốt với cô chứ? Có lẽ Minh Du có vẻ hời hợt với mọi việc trên đời này.

Lo lắng đấy. Nhưng rồi Phúc tự trách mình quá ích kỷ. Lúc cho phép em mình ở Nha Trang, lúc lại muốn nó ở gần bên cạnh mình. Thật sự, ý muốn của Phúc chỉ thích cho Du vui chơi chút ít Không ngờ Du đã quá đà đến mê say mọi thú vui.

Phúc hy vọng được sống yên ổn hơn trong những ngày sắp tới, cô xua đi những nỗi lo âu mà Minh Du đưa đến cho cô.

Tối hôm trước, Thiên Hào nói với Phúc là mẹ anh và Thanh An nay mai sẽ ra đi. Anh đã an ủi và động viên Phúc rất nhiều.

Về mặt nghiêm trang quen thuộc, Thiên Hào nói với cô:

- Minh Phúc! Anh đã dạy dút nhiều về em, anh đã phạm sai lầm lớn khi đưa em về đây sống. Lúc đầu, anh dự định mình sẽ sống một nơi nào đó không để một ai quấy rầy. Suy nghĩ lại, em không muốn rời xa bọn nhỏ. Nhất là với Minh

Trục và Minh Như. Mấy ngày nay, anh tìm cách giải quyết nhưng không được. Nhưng rồi mọi việc lại ổn thỏa, mẹ anh bảo với anh là đầu tuần sau bà sẽ đi dưỡng bệnh.

Cô bật thốt lời:

- Mẹ anh ốm ư?

- Vâng! Bà không được khỏe đã mấy năm nay. Thầy thuốc khuyên nên nghỉ nhưng bà không đồng ý, bà không muốn mọi người nghĩ là bà không còn sức lực. Cuối cùng thì bà cũng đi để kiểm tra lại sức khỏe của bà.

- Em lấy làm buồn. Minh Phúc nói có thể, cô không muốn xảo trá biểu lộ những niềm đau xót mà thực lòng mình không có.

Hào nói tiếp, với giọng báo tin vui:

- Bắt đầu tuần sau, sẽ là một cuộc di chuyển thay đổi đột ngột đấy. Thanh An sẽ đi Huế nghỉ hè, Minh Trí cũng dự định đi, ở Thái Lan và Tiến Đạt thì lại đến miền Tây chơi nhà bạn bè, bà con nghỉ phép. Thế là căn nhà này chỉ còn chúng ta mà thôi:

Phúc vội nói:

- Cũng có cả hai đứa nhỏ chứ?

Hào cười vội đính chính lời nói:

- Vâng! Cùng hai đứa nhỏ và Minh Du, khi cô bé quyết định đến thăm chúng ta. Và bây giờ, em cho anh biết, ở đâu thì chúng ta lại hạnh phúc nhất. Chúng ta ở đây hay đi nghỉ hè ở nơi khác.

Phúc đáp không phân vân ngần ngại:

- Em thích ở lại đây hơn. Nó sẽ ít tốn kém cho chúng ta.

Hào nở nụ cười, nhìn cô:

- Minh Phúc! Đúng là anh mong em nói với anh như thế. Và bây giờ, anh sẽ nói với em một điều quan trọng về một ngôi nhà khác.

Phúc kinh ngạc hỏi:

- Một ngôi nhà khác là thế nào? Anh nói em không hiểu.

Gãi gãi đầu, anh chặc lưỡi:



- À! Anh nói không được rõ ràng. Anh muốn nói về ngôi nhà ngày trước của em ở gần thung lũng, nơi cao nguyên Buôn Mê Thuật ấy.

Cô ngẩng nhìn anh hỏi:

- Vì sao vậy?

Minh Phúc! Thật sự anh cũng vừa mới biết đây thôi. Bác sĩ Hoàng chịu trách nhiệm về quyền thừa kế căn nhà của ba em. Ông ấy bảo cho anh biết là đã bán căn nhà đó. Thật sự là nhà của ba em chứ không phải là nhà mượn, vì nợ nần ba em đem thế chấp đó thôi. Số nợ nần ông đã thanh toán xong còn lại một khoản tiền, ông đã gửi tới ngân hàng mang tên em. Thời gian sau này em có quyền phân chia cho bọn nhỏ.

- Thế à? Em thật không ngờ.

Thiên Hào lại nói tiếp ngay sau đó:

- Tiện đây, anh báo tin cho em biết thêm điều này. Bây giờ em có thể bắt đầu sử dụng số tiền anh đã chuyển cho em. Nay mai em sẽ có giấy báo của ngân hàng về tài khoản của em.

Nụ cười rạng rỡ nở trên môi cô, Phúc nhìn anh khẽ giọng:

- Cảm ơn anh! Anh tốt với em quá.

Những lời Hào nói với cô, cho cô biết tuần sau chỉ còn anh và cô cùng nhau ở lại căn nhà này một mình Phúc lại nghĩ tới vấn đề này, cho rằng quá nhanh chóng đối với mình. Bằng mọi cách, làm thế nào để Minh Du đến đây với cô trước thứ hai. Vì cô không muốn ở một mình với Thiên Hào trong cái nhà rộng lớn này.

Không phải cô sợ buồn phiền mà cô sợ chính bản thân Thiên Hào. Phúc sợ Hào một cách phi lý, sợ những tia sáng từ ánh mắt anh kỳ lạ thỉnh thoảng lại lóe lên trong đó. Sợ hãi khi cảm thấy có bàn tay anh đặt lên vai mình.

Nếu như có mặt Minh Du bên cạnh, cô tin rằng mọi việc sẽ ổn thoả. Cô em gái sôi nổi, vui tươi của cô sẽ đánh tan hết mọi âu lo đang đè nặng bầu không khí trong căn nhà. Nhưng tiếc thay Minh Du cứ muốn lẩn tránh cô.

Phúc thở dài, cố xua hình ảnh Thiên Hào ra khỏi đầu óc để trở về vấn đề của Minh Du đặt ra mà cô cần phải làm sáng tỏ ngay lúc này.

Một thoáng sau, Phúc vào phòng khách và quay số điện thoại. Trong lúc chờ đợi máy, cô nhìn ra ngoài khung cửa sổ nhìn khu vườn hoa. Cái đẹp của khu vườn này, cấu trúc đơn giản toàn là hoa với hoa.

Bỗng cô nở nụ cười với ý nghĩ bất ngờ xuất hiện trong đầu óc Phúc. Khu vườn này lãng mạn thật. Dường như nó sinh ra cho những cặp uyên ương đến đây là tuyệt vời nhất.

Phúc mỉm cười hình dung đến Minh Du. Em cô duyên dáng dễ yêu, khéo tay chồng chưa cưới dạo chơi dưới bóng cây trong vườn hoa của đồn điền Vạn Phát.

Giọng nói của người đầu bếp vang lên, Phúc chợt tỉnh:

- Tôi nghe đây. Bà Tân đây à?
- Vâng, tôi đây. Bà Hào có việc gì muốn hỏi tôi.
- Tôi muốn nói chuyện với Minh Du.
- Dạ, cô Du đi chơi phố rồi. Thưa bà.

Minh Phúc nhú mày ngạc nhiên:

- Sao? Du đi sớm thế ư?
- Vâng! Một người đàn ông đưa xe tới đón cô Minh Du như thường lệ. Thưa bà, nhưng cô ấy có nói với tôi là sẽ về dùng cơm trưa.

Bà Tân này! Bà có thể cho tôi biết ông cùng đi với Minh Du tên gì được không?

- Tôi cũng đã quên mất tên ông ta. Nhưng bà có thể hỏi cậu Thái Hòa, cậu ấy nói cho bà biết điều đó. Tôi sẽ đi gọi cậu Hoà, bà chờ máy nhé.

Phúc vội ngăn lại:

- Không cần đâu. Cám ơn bà, chẳng có gì quan trọng đâu. Tôi sẽ gọi điện cho em gái tôi vào bữa ăn trưa vậy. Chào bà.

Minh Phúc bỏ ống nghe xuống, một câu hỏi đang lớn vồn trong đầu óc cô:

- Minh Du đang làm điều đại dột. Người đàn ông đó như thế nào?

Thoáng chốc sau đó, Phúc hỏi chuyện Thái Hòa qua điện thoại. Giọng Phúc run run vì lo lắng:

- Cậu Thái Hòa! Tôi gọi đến cậu là vì tôi không yên tâm về Minh Du mà thôi.

Nghe lời nói của Thái Hòa, Phúc hiểu nhưng nổi ngờ vực của mình về Du hoàn toàn là đúng.

Phúc nói tiếp:

- Người đàn ông đi cùng Du sáng nay tên gì, cậu có biết không? Tôi thật bất ngờ khi nghe lời bà Tân bảo lại với tôi.

Anh ta im lặng một chút rồi nói:

- Có thể là Sĩ Đoàn. Hoàng Lâm Sĩ Đoàn.

Cô hỏi ngay:

- Bạn cậu phải không?

- Ồ... không hẳn như thế đâu.

Giọng Phúc thật nghiêm và sắc lạnh:

- Vậy mà Minh Du lại bảo với tôi, ngày nào nó cũng đi phố với cậu và bạn bè của cậu.

Một lúc lâu Thái Hòa đáp, giọng đầy bối rối:

- Thưa chị... không hẳn là như thế.

Giọng nói của Phúc chùng xuống và sâu lắng:

- Cậu Hoà! Minh Du còn quá trẻ và đại dốt lắm, cậu phải nói thật cho tôi biết. Hiện tại tôi đang lo.

- Tôi Cũng vậy. Tôi định gọi điện đến cho chị, nhưng tôi cứ tưởng là chị đã biết. Minh Du nhắc đi nhắc lại với tôi là cô ấy đã xin phép chị, và được chị cho phép, nên tôi không cho chị hay tin.

Minh Phúc không bỏ lỡ cơ hội:

- Tôi sẽ đến và có mặt ở Nha Trang vào trước bữa ăn trưa.

- Vâng? Thưa chị, tôi xin chờ chị vậy. Giọng Thái Hoà thản nhiên nói.

Bỏ ống nghe xuống, vừa rời khỏi phòng Phúc đã gặp mẹ chồng, cô lên tiếng hỏi bà có phân đột ngột:

- Thưa mẹ, con có thể tìm Thiên Hào ở đâu ạ?

Bà nhìn cô nói:

- Thiên Hào đã ra vườn cà phê rồi.

Phúc lo lắng hỏi:

- Có lâu không, thưa mẹ?

- Ít nhất cũng phải hết buổi sáng, Hào mới về ăn trưa. Có gì không ổn phải không Minh Phúc? - Giọng bà vẫn lạnh lùng.

Giọng Phúc dịu dàng nói:

- Dạ, thưa mẹ, không có gì đâu.

Cô chạy vội về phòng, thay nhanh bộ quần áo rồi ra nhà xe ngay sau đó. Thấy người tài xế đang lau chùi xe, cô hỏi:

- Tôi đi Nha Trang ngay bây giờ, tôi có thể đi xe nào?

- Bà chờ một chút, chú Thuận đưa bà đi.

Phúc lắc đầu nói:

- Không phải gọi đến cậu Thuận. Tôi sẽ tự lái đi một mình.

Người tài xế nhìn Phúc, rồi mở cửa xe cho cô. Chiếc Toyota từ từ chuyển bánh rời khỏi cổng đồn điền Vạn Phát.

Đỗ xe trước ngôi nhà cao tầng ở gần biển Nha Trang. Phúc thấy mình đi thật nhanh, chỉ hết một giờ bốn mươi phút. Khi mở cửa người đầu bếp sững sờ nhìn cô:

- Cô Phúc đây à? Thật tôi không thể tin được. Tôi vừa gọi điện cho cô xong. Đi nhanh như thế, cô không sợ nguy hiểm cho cô sao? Sớm muộn gì khi cô Du về, chúng tôi cũng cho cô biết tin.

Rồi bà đưa Phúc đến văn phòng của Thái Hòa. Nơi đây, Thái Hòa có công rất nhiều. Với Thiên Hòa. Anh vừa trông thấy Phúc đã vội vàng đứng dậy rời ghế:

- Thưa chị, chị đi thật nhanh đấy. Chị dùng nước ngọt hay nước mát. Tôi sẽ gọi nước mang vào đây.

- Cho tôi cà phê thì tốt hơn. Phúc vừa đáp, vừa thở dài, ngồi xuống chiếc ghế trong phòng.

- Chắc chị đã bảo ông Đặng chạy xe với tốc độ nhanh nhất có phải không? Thường khi tôi đi với ông tài xế già này, thật là thấy chán vì ông ấy chạy như rùa bò vậy...

Phúc cao giọng nói:

- Tôi tự lái xe lấy, như vậy chắc chắn hơn. Vì tôi muốn đến đây rất sớm, trước khi Minh Du về.

Thái Hòa nở nụ cười:

- Không có gì chỉ phải lo lắng như thế vậy, chị Phúc à. Anh đáp rồi ngồi lại chiếc ghế.

Thái Hoà là một chàng trai cao, mảnh dẻ. Với mái tóc đen quăn chảy ngược về phía sau. Đôi mắt to, vàng trán rộng. Anh ta có dáng dấp của một triết gia. Anh ta còn rất trẻ và lúc nào nụ cười cũng rạng rỡ trên môi, trông rất đẹp.

Phúc nói với anh:

- Tôi yêu cầu cậu nói rõ hết cho tôi biết.

Hoà nhìn chị nói:

- Chị Phúc! Điều đó không dễ đối với tôi. Thiên Hào giao cho tôi trách nhiệm trông nom các em chị, nhưng đã không nói rõ quyền hạn của tôi đến đâu. Đối với hai đứa nhỏ thì không thành vấn đề, nhưng đối với Minh Du thì làm thế nào được, cô ấy luôn cho mình là một phụ nữ, đã là một người lớn.

Minh Phúc ngắt lời Hoà, giọng cô lạnh lùng:

- Một phụ nữ? Một người lớn? Minh Du ấy à? Nó còn lâu mới thành niên được. Nó chưa có một chút kinh nghiệm nào đối với đời. Thôi đi, cậu đừng nói quanh co nữa, cho tôi biết. Người đàn ông đó là ai?

Hoà nhìn lên, vẻ tâm tư. Một lúc sau, anh quyết định trả lời:

- Tôi đã thừa qua với chị người ấy là Sĩ Đoàn. Nhưng tôi chắc chắn hẳn là một tên phóng đảng lãng mạn. Tiếc thay là Minh Du đã gặp hẳn ở nhà chị tôi trong lần dạ hội. Hẳn thường lui tới chôn ăn chơi, hẳn sống bằng những thủ đoạn không rõ ràng. Tôi chưa hề nghe nói hẳn có làm điều gì bất chính. Nhưng hẳn là loại người không bao giờ người ta muốn trông thấy bên cạnh các cô gái.

Phúc ngẩng nhìn Hoà hỏi:

- Vậy chắc chắn Minh Du nghĩ rằng mình đã yêu anh ta chứ gì?

Hoà thờ dài nói:

- Tôi nghĩ là như thế!

Phúc lại hỏi Hoà:

- Còn anh ta thì sao?

- Tôi thấy hẳn tỏ ra hết sức ân cần. Nhưng biết do sự thu hút của Minh Du hay vì Du là em vợ của Hào, của một ông chủ đồn điền cà phê Vạn Phát và là một ông tổng giám đốc có tên Thiên Hào mà hẳn đã biết rất rõ.

Phúc thốt lời:

- Đó chính là điều tôi đang suy nghĩ đến rất nhiều.

Hoà nhìn cô rồi nói tiếp:

- Chắc hẳn là Sĩ Đoàn không có nhiều tiền đâu chị ạ. Có thể đó là những lý do chính đáng mà hẳn tỏ ra săn sóc ân cần với Minh Du. Nhưng cũng có thể...có thể là hẳn yêu thích Minh Du.

Phúc hỏi Hoà:

- Tình trạng này kéo dài bao lâu rồi vậy.

- Từ buổi tiệc ở nhà chị gái tôi, đó là điều làm tôi ân hận hơn cả. Tôi rất buồn, mong rằng chị đừng phiền trách tôi.

Phúc thờ dài:

- Không nghĩ lỗi tại cậu, mà tại do tôi. Đã biết tính Du là thế, lẽ ra phải đề phòng mọi vấn đề. Nó đang suy nghĩ nó yêu người đàn ông vừa mới gặp. Nói thật với cậu, tôi cứ nghĩ là nó mê cậu đấy chứ.

Thái Hoà cười nói:

- Tình hình xảy ra, rất tiếc là không phải như chị nói.

- Cậu Thái Hòa này! Theo cậu, cái ông Sĩ Đoàn, gì đó ra sao? Liệu có thể trông cậy, tin tưởng vào lương tri của ông ta được không?

Hòa lắc đầu, giọng bi quan:

- Tôi cũng không thể hiểu nổi con người của hẳn thế nào.

Cánh cửa bật mở ra và người đầu bếp mang thức uống vào. Phúc nhìn bà khẽ hỏi:

- Có đúng là Minh Du về ăn trưa như dì đã nói với tôi không?

- Vâng! Khi nghe điện thoại của cô, tôi đã hỏi thăm Sĩ Đoàn và được biết ông ta đưa cô Minh Du đến những siêu thị ở Nha Trang. Ông ấy chỉ cho tôi biết thế thôi.

Thế thì tôi cũng an tâm đôi chút. Dù sao chốc lát nữa tôi cũng gặp nó. Tôi sẽ buộc nó nói hết sự thật. Dì cứ tiếp tục công việc của mình đi. Tôi đã làm mất nhiều thời gian của dì.

Bà nở nụ cười nói:

- Tôi lại rất vui lòng.

- Cám ơn.

Bà Tân rời khỏi phòng, Hòa nhìn Phúc một thoáng rồi lên tiếng hỏi:

- Chị Phúc! Tôi hân hạnh được biết chị. Tôi rất muốn được nghe chị nói. Tôi có cảm giác là đã biết chị từ lâu.

Phúc cười nhẹ:

- Chắc hẳn hai đứa nhỏ đã tâm sự với cậu về tôi khi chúng ở đây.

- Vâng! Với Minh Du cũng thế, tôi rất buồn trước sự việc xảy ra.

- Đúng ra tôi không nên để Minh Du ở một mình. Tôi thật có lỗi.

Hòa phản đối:

- Điều đó không có gì đáng trách chị cả. Minh Du ở đây là đúng thôi.

- Vâng.

Minh Phúc trả lời và vội quay đi cố kiềm giữ cho nước mắt khỏi rơi ra: Cô nhìn cửa sổ, tất cả có vẻ buồn. Một không khí nặng nề bao trùm khuôn viên, xung quanh có những bụi rậm. Đó là những ngôi nhà của tầng lớp giàu sang dọc theo bãi biển. Minh Phúc ngoảnh đầu lại, đứng cạnh bàn giấy, anh có vẻ mặt khác thường. Dường như có gì đó anh chưa nói hết cho cô rõ.

Thấy Phúc lo lắng nhìn mình, Hòa khẽ hỏi tin tức về Hào:

- Thiên Hào khỏe chứ?

Phúc đáp, giọng không mấy quả quyết:

- Vâng! Anh ấy vẫn khỏe.

- Một con người kỳ lạ. - Hòa chặc lưỡi nói giọng mơ màng.

- Vì sao?

- Tôi và Hào học cùng chung thời trung học. Hào rất khó tính và lạnh lùng đến nỗi người đối diện phải khiếp sợ mà xa lánh Hào. Chị Phúc này! Nhưng tôi cũng nói thật với chị là Hào gặp chị rồi, không bao giờ Hào làm chị đau khổ lo lắng. Chính vì lẽ Hào quá nhân hậu.

Minh Phúc bảo:

- Tôi rất muốn biết cách làm việc của anh ấy?

- Hào không nói gì với cô sao? Hào là thế đấy bao giờ cũng khó biết cậu ấy nghĩ gì. Dù sao đối với tôi, tôi cũng có thể khẳng định với chị một điều về tình bạn, Thiên Hào đối với tôi thật là tuyệt vời:

Phúc cố giữ giọng thân nhiên:

- Vâng! Điều đó làm cho tôi vui lắm. Tôi nghĩ là có được cậu giúp đỡ Thiên Hào trong công việc. Anh ấy thật may mắn.

Hoà vội nói:

- Ấy chết! Chị đừng nói thế. Tôi không muốn chị nói như thế đâu.

Trong giọng nói của Hoà có gì đó ân hận khiến cho Phúc bối rối:

- Thái Hoà! Cậu có thể cho tôi biết điều cậu đang băn khoăn không?

Hào lại hỏi:

- Làm sao chị biết tôi là ... đang băn khoăn chứ? Nhưng liệu điều tôi cho phép mình nói ra, chị có cho tôi một lời khuyên không?

- Dĩ nhiên là phải có.

- Lẽ ra tôi không nên quấy rầy chị với những vấn đề riêng tư của mình. Nhưng tôi có cảm giác là biết chị rất rõ, chính em đã nói về chị. Nếu có chị Phúc thì tất cả mọi việc đều xong tất. Khiến tôi muốn biết về chị nhiều hơn. Thế rồi tôi lại tìm thấy ở chị, không như những người mẹ thật sự của chúng tôi. Mà dường như tấm lòng của chị dàn trải ra như bà mẹ của mọi người. Nhưng tôi quá lỗ bịch khi nghĩ như thế. Vì thực tế chị còn quá trẻ.

Phúc khẽ cười nhìn Hoà:

- Với tôi thì không thấy tuổi tác làm thay đổi sự việc ở chỗ nào hết.



- Vâng. Chị nói đúng, tôi thú thật với chị là hiện nay tôi vẫn không cảm thấy mình lớn hơn cậu bé Minh Trực khi đến xin tôi một ý kiến là cậu phải làm gì.

Cô nhìn anh, thúc hỏi:

- Cậu đừng ngại, cứ tiếp tục nói cho tôi nghe đi.

Suy tư một lúc, Hoà khẽ giọng nói với Phúc:

- Vâng. Thật sự tôi được biết một công ty nước ngoài đang thành lập và trong số những người nơi đó có Nhật Tiến là bạn tôi đang làm phó giám đốc. Cậu ấy muốn tôi đến đó hợp tác. Bây giờ nơi ấy rất cần tôi vì họ cho rằng tôi là người có năng lực bởi nhiều năm kinh nghiệm.

- Tất nhiên cậu đã nhận lời?

Hòa khẽ giọng:

- Tôi chẳng biết nghĩ ra sao cả. Tôi không biết nên quyết định thế nào. Bởi vì khi rời khỏi nơi đây thì buộc phải chia tay với Thiên Hào. Tôi yêu quý thân phục Hào như anh cả của tôi. Tôi luôn luôn giúp anh và ủng hộ cách làm việc của anh một cách trung thực. Nhưng bây giờ tôi thật khó xử khi nghĩ tới việc phải nói chuyện này với Hào. Tôi nghĩ là anh ấy sẽ giận tôi, nhưng cho dù thế nào đi nữa, Hào vẫn không thích thú khi thấy vượt người từng được anh giúp đỡ lạ từ bỏ mình để tự vươn lên bằng chính bản thân của họ. Nhất là họ bước sang lĩnh vực đối địch trên thị trường.

Thiên Hào là người nhân hậu, tôi tin là anh ấy giận cậu. Nhưng có phải chỉ vì điều ấy thôi sao? - Phúc khôn ngoan hỏi Hòa.

Anh khẽ cúi đầu rồi thú nhận:

- Vâng Còn việc khác nữa chị ạ. Và đó là điều tôi khó nói với chị hơn cả. Chị Phúc ạ! Tôi không phải là người không vị tha? Tôi không còn là một người có đầy tham vọng, tôi phải sớm thành đạt vì tôi đang yêu. Nhưng tôi luôn sợ khi rời khỏi đây tôi sẽ mất tất cả. Nếu như tôi thất bại ở nơi làm mới, Hào sẽ không cho tôi trở lại đây.

- Và kể cả cô gái cậu đang yêu nữa ư?

- Vâng! Hy vọng duy nhất của tôi là lấy được cô ấy. Nhưng tôi chỉ ngại mình lại rơi vào trường hợp có thể mất hết tất cả những gì mình đang có. Rồi tôi lại tự nhủ, không nên dừng bước khi đồng tiền ngáng mắt đường. Nói thật cùng chị là từ lâu tôi biết rõ mình nên làm gì. Nhưng rồi tôi cứ mãi lo sợ.

Phúc nhìn Hoà, giọng sâu lắng:

- Thái Hòa! Có lẽ tất cả chúng ta đều sợ cuộc đời, phải chăng do thiếu tự tin ở chính bản thân mình?

- Vâng! Chị nói đúng, chị Phúc ạ. Cảm ơn chị đã giúp tôi sáng suốt vượt qua những do dự. Hai đứa em nhỏ của chị luôn khen chị là người phụ nữ tuyệt vời. Thật đúng chẳng sai.

Phúc cười hỏi lại:

- Và trước mặt người con gái cậu yêu, cậu cũng thiếu tự tin sao?

Anh ngập ngừng:

- Có thể. Tôi biết chị ạ. Chúng tôi thành thật yêu nhau. Nhưng có lẽ cô ấy không thể chịu đựng được nổi cuộc sống giản dị bình thường như tôi. Đã ba năm trôi qua, không lúc nào tôi không lo sợ mất cô ấy. Tôi mong rằng có một ngày nào đó, cô ấy không để cho đồng tiền làm loá mắt nữa.

Cô nhìn Hòa động viên:

- Theo tôi, cậu hãy giúp cho cô ấy hiểu ra rằng có những cái quan trọng hơn tiền bạc nhiều. Cậu yêu cầu cô ấy cùng cậu nhìn về một hướng, động viên cô ấy làm việc hoạt động cùng cậu, giúp đỡ nhau trong công việc. Càng gần nhau càng dễ dàng cảm hoá nhau hơn. Có thể cô ta chỉ chờ có thế. Ai biết được Giọng Hòa sâu lắng buồn:

- Chị Minh Phúc! Nếu như chị cũng biết thì chị sẽ bắt bỏ ảo tưởng đó ngay thôi, chị Phúc. Thà tôi nói hết với chị lúc này. Chị biết cô ấy đấy.

Phúc chột hỏi:

- Là ai vậy?

- Thanh An đấy!

- Thanh An. Nhưng mà cô ta. - Phúc nói bấy nhiêu rồi im bật và đỏ mặt lên.

Giọng Hòa thật buồn:

- Vâng. Thanh An đang làm tất cả để lấy Thiên Hào. Tôi biết vì họ giàu, có thể mang lại cho Thanh An tất cả những gì mà hiện tại tôi không có. Thế nhưng An lại yêu tôi và chưa bao giờ yêu ai khác ngoài tôi. Cô ấy muốn lấy Thiên Hào để hưởng thụ những gì sẵn có.

Phúc không biết trả lời sao. Cô bối rối không dám nhìn Thiên, Hoà.

Hoà chăm chăm nhìn Phúc nói:

- Chị Phúc! Biết được mọi việc chị có tiếp giúp đỡ tôi không? Chị có vui lòng nói với Thanh An là tôi sẽ chia tay Hào, rời khỏi nơi đây và giải thích cho An rõ? Tôi tin là chị có cách nói. Mẹ của Hào sẽ cho tôi là kẻ không ra gì. Hào cũng nghĩ thế. Chị có nhận lời giúp tôi không?

Phúc nói giọng nghiêm trang:

- Vâng Tôi xin hứa. Tôi sẽ cố gắng giúp cậu, Phúc vừa dứt lời nói thì cánh của bật mở Minh Du chạy ào vào như cơn lốc, kêu toáng lên.

- Thái Hoà! Tôi vào báo cáo với anh, không thể ở lại đây.

Câu nói bỏ dờ. Nét ngờ vực thoáng nhanh trên gương mặt sững sờ của Du. Nhưng nổi vui lán át, Du chạy đến ôm chầm lấy chị.

- Chị Phúc! Em sung sướng biết bao khi gặp lại chị. Sao chị không báo trước với em là đến đây.

Vuốt nhẹ tóc em, Phúc thương yêu:

- Chị chỉ muốn đến bất ngờ. Thế em có vui nhiều không?

Du cong môi gật đầu:

- Vâng Em vui nhiều lắm.

- Thôi. Em nên đi thay đồ đi, rồi dùng bữa trưa, chị nói chuyện với em sau vậy.

- Vâng Em cảm ơn chị, em đi đây. Hoà nhìn theo Du rồi nói.

- Cô ấy vẫn là thế đấy, chị Phúc.

Phúc không nói gì chỉ nhẹ cười nhìn Hoà, rồi nhìn theo bước chân của em gái xa dần.